

STAŇKOVSKO

Krajinský týdeník.

List Národního souručenství.

Předplatné: ročně poštou K 29.-, půlletně poštou K 14.50.
Inserce levná, platí se napřed. - Kdo si ponechá dvě čísla,
stává se odběratelem. - Rukopisy se nevracejí. - Telefon č. 1.

Vychází každou sobotu.

Redakce a administrace ve Staňkově. - Pošt. spoř. 210.627.
Novinová sazba povolena ředitel. pošt a telegrafů v Praze,
č. 131.619-IIIa 1937. - Dohledací poštovní úřad Staňkov

Majitelka a vydavatelka Marie Závorková; Odpovědný redaktor Josef Žák v Staňkově. Tiskárna—Závorka—Staňkov.

Polská vina.

Kolo osudu se točí neúprosně. Vůdce a říšský kancléř poskytli Polákům nejednou, nýbrž celými pěti lety dobrého sousedského poměru, plného sympatického porozumění, nespočetné příležitosti k nápravě křivd a omylů versailleských a k založení co nejlepší a hmotně i duševně nejbohatší budoucnosti, ve vzájemné polsko-německé spolupráci. Když maršál Pilsudski a jeho ministr Beck přijali na rozhraní let 1933-35 německou ruku přátelsky nabídnutou k věrnému stisku, měla říšská vláda nejlepší úmysl nechat zapomenout vše, co bylo a začít s Poláky docela znovu. Nikdo se však ani tenkrát nemohl domnívat, že nemožný zeměpisný útvar hranic, předepsaný diktátem versailleským, mezi Německem a Polskem proti opozici všech rozumnějších duchů i na mírové konferenci samotné, by mohl nekonečně potrvát. — Adolf Hitler chtěl pouze ponechat čas vývinu důvěry a nového ovzduší mezi oběma národy i v celku evropském, aby se pak mohlo přistoupit s vážnými vyhlídkami k nezbytné revisi, odpovídající v podstatě zájmu nejen německému, nýbrž i polskému.

Bohužel, už záhy se ukázalo, že Poláci nemíní lhůty, Vůdcem poskytnuté, využít k vnitřní přeorientaci, nýbrž naopak ryze konjunkturalisticky zahraniční sblížení k vnitřnímu vyhubení národně uvědomělé německé menšiny. Přesto politika říšské vlády sledovala důsledně, byť často s krajním sebezapřením, vytčenou dráhu doufajíc, že přece jen bude možno vytvořit i na východě uspokojivou definitivní úpravu hranic a národního soužití, jako se stalo aspoň zásadně na západě. V době, kdy se otevřela otázka Československa, na níž Polsko přihlásilo okamžitě svou vlastní velkou pohledávku, přikročil Vůdce i k řešení pět let odpočívající otázky revisie poměrů na hranici východní. Učinil tak způsobem, který není možno nazvat jinak, než vysoce generosní. Jestliže již první čin, dohoda o „desetileté příměři“, pakt o neútočení a konsultaci z r. 1934, představoval cosi jedinečného, co by si byl v Německu žádný jiný státník dovoliti nemohl, byla nabídka na definitivní řešení, původně již v lednu 1939 ministru Beckovi při návštěvě v Berchtesgadenu, opravdu zcela výjimečným způsobem řešení té nejtrapnější a nejtěžší otázky, podávající se z diktátu versailleského.

Příští historik pozná bezesporu, že to byla redukce německých požadavků skutečně na životu nezbytné minimum. Navrát čistě německého města Gdanska, jež

přirozeně nemělo býti nikdy od Říše odtrhováno a při tom zachování veškeré volnosti a přístup Polska k moři. Vedle gdanického přístavu vytvořilo si však Polsko mezitím vlastní přístav nový, Gdyni, na území t. zv. koridoru. Toto území odtrhává východní kraje Německa od ostatku Říše a vytváří tudíž historickou anomálii, která vždy byla všemi nezaujatými duchy pokládána za neudržitelnou. Přesto Vůdce ponechával toto území pod polskou suverenitou, jen pro dopravní spojení s východními provinciemi, vymíňoval si právo na exterritoriální dráhu a silnici, což také se i v nejmírnějších poválečných návrzích na revisi se strany anglické již navrhovalo.

Polská reakce na tuto generosnost je známa a je také známo hlubší pozadí, které poněkud vysvětluje náhlé polské opojení protiněmeckou vášní a dobyvatelským velikášstvím. Anglie postavila se mezitím do tvrdého odporu proti Říši, v níž spatřila nebezpečí pro svou světovládu, prováděnou pomocí „klasické houpačky“ evropské rovnováhy a podnítila úmyslně Poláky k naprosté změně dosavadního poměru k Německu. Tím se samozřejmě neumešuje vina polské politiky samotné, tím méně lze pak omluviti to nepřičetné řádění proti německému obyvatelstvu, které se od té doby stále jen stupňovalo.

A přes tuto zkoušku, které bylo kruté vydáno srdce každého Němce a především srdce Vůdce, zabýval se do poslední chvíle jedinou myšlenkou na mír a rozumné trvalé, všestranně uspokojivé řešení. Jeho neúnavné pokusy a řádné vysvětlení stavu věcí Anglii a konečně jeho nabídka Polsku ze dne 29. srpna, jsou zase obdivuhodnými a zcela ojedi-

Okénko do minulosti . . .

Staňkovskému mlynáři propůjčila panská vrchnost pole k užívání, za což platil dva šestáky ročně, které byl povinen tento odváděti kostelu sv. Jakuba ve Staňkově. Toto pole však, které užíval od dávných dob mlynář, přivlastnil si staňkovský farář Bonhomius, což ovšem si mlynář líbiti nedal a vznikl z toho spor, do kterého sám arcibiskup pražský, hrabě Harach zasáhl, vyslav do Staňkova k vyřešení té při zvláštní komisi.

nými doklady mírumilovnosti v mezinárodní diplomacii. Polsko odmítlo však i plebiscit, který měl býti v koridoru uspořádán po vzoru sárském, za obsazení komisi a bezpečnostními sbory čtyř velmocí, Anglie, Francie, Itálie a Sovětského Ruska. Londýn zapřel pak, že by byl o věci všas informován a v polsko-německém pomezi byl šílený teror vystupňován do krajnosti.

Vůdce a říšský kancléř rozhodl se tedy navečer 31. srpna, když byl vyčerpal poslední trpělivost vyčkáváním odpovědi druhé strany, svolal neprodleně říšský sněm a postavil německé muže před plnou odpovědnost, prikazovanou německou ctí a životním zájmem. Proti slepému nepochopení Polska a jeho přátel byla postavena železná vůle Říše 80 mil. národa a proti násilí tak dlouho už svévolné uplatňovanému, násilí odůvodněné a vedené cty uvažované spravedlností a rodného bratrství. Od prvního září nastupuje veškerá branná moc k nezadržitelnému protiútoku na všech polských frontách.

Marabí:

Píseň . . .

Táhly hvízd lokomotivy zaletěl až ke mlýnu, kde očekávali dnes příjezd Alenčin. Telegram, v poledne doručený, přivedl všechny v radostný chvat: Zvítězila, příjedu večer - Alena —. A nyní všichni připravují nejměkčí náruč, nejkrásnější slova, nejlaskavější pohlázení. Tu již běží, udýchaná, divokými polibky libající matku i šedivého tátu, jemuž v oku slza se leskne radostí z příchodu jednička. A když Alenka pochlubí se úplným vítězstvím při maturitě — blažení vedou si dcerku domů, aby si nahradili dlouhou dobu odloučení . . .

Bílý pokojíček zavoněl Alence vstříc jasmínem a růžemi, jejichž sladká krása trůnila na psacím stole. Vesele zaválala modrá sukénka kolem štíhlých nožek, Alenka zatočila se pokojem s obrázkem mladého muže. „Viď, žes mi držel palec, hošíčku, zdali tě už dnes uvidím? Tolik se mi stýskalo.“

Kraj zahalil se v šero letního večera, řeka hučí toužebnou píseň, v blízkém městečku zvoní klekání. . . Se straně běží Alenčina nedočkavost, bílý šat vlaje a zářící zraky pátrají v šeru malé kapličky, aby po chvíli mladé paže objaly prudce světlovlasou hlavu štíhlého hochy, který si navždy přivlastnil vášnivě srdce Alenčino . . . Sklonil se nad usměvavou

Od neděle do neděle...

Začala škola. Naším nejmladším občanům nastala nová povinnost. Jdou do ní s radostnými pocity a s poctivými snahami probíjet se vzděláním k těžkému životu. Zaplněny byly všechny ty naše venkovské „universities“, ba mnohde jsou jejich třídy přímo přeplněny dětmi, jimiž oživila ves i města. Učitelstvo se radostně ujalo svého zodpovědného úkolu, za jehož dobré splnění je odpovědné celému národu, který se nezpronevří nikdy učení svého arcibiskupa J. A. Komenského. Zvoní na chodbách škol začátek nové a důležité práce, k jejímuž šťastnému počátku upíráme naše zraky. Jaký jest základ našich dělí, takový je jejich život, a takový je národ. Proto školy našeho národa jsou nadějí a posilou k věčnému žití Libušina lidu.

Letos potkáváme na cestě do staňkovských škol také dětskou drobtinu ve stáří již od 3 let. Včera ji ještě vyprovázel štáb maminek, dneska si sebevědomě vykračuje sama. Pro ty nejmenší posedy i neposedy našich maminek byly konečně zřízeny mateřské školy, jichž usku-tečnění bylo přijato v místě s pochopitelným vděkem. Rozřešena byla i těžká otázka o umístění této opatrovny a zahájena byla tak zároveň s ostatními zdejšími školami činnost mateřské školy, již byla svěřeno péče na sto holčiček a chla-pečků, jimž se v jejich druhém domově opravdu líbí. Až potkáte vystrojenou holčičku, třeba s panenkou v náručí, opatrně jdoucí po ránu v houfu dospělých dětí, spěchatí ke škole, jistě se vám tento milý obrázek zalíbí a uvěříte této maličké, která vám řekne, že jde „do školky“, její vážnou snahu být něco platnou lidské společnosti. Jen vytrvejte, káňata!

Smutná neděle staňkovských sportovců a jejich příznivců. Po celé serii slavných vítězství dobyli staňkovští „kopáči“ porážku, po níž nosí mnoho fanoušků hlavu sklopenou. Truchlíci však nechť uspokojí ta okolnost, že hra je hra a při ní platí dosud pravidlo: jednou já, jednou ty... — Proto znovu vsadit!

Poslední došková chalupa staňkovská byla rozbourána a s ní z našich ulic zmizel kousek starého Staňkova, jehož pozůstatky pomalu, ale jistě ustupují no-

tvářičkou, aby se svěžích rtů přijal nejkrásnější dary, jichž mu život podává. Bílá kaplička naslouchala dlouho sladkému šepotu mladých milenců a Jezulátko na oltáři žehnovalo dvěma srdcím, jimž láska ozlatila všechnu budoucnost...

Alenka užívala volnosti, která jí po letech svědomité práce plně náležela. — Však dny letěly v nenávratno, krásné dny i večery, jež všechny prožívala ruku v ruce s Milošem, pro něhož zanedbávala i své přátele v městečku. Žila krásnou pohádku první lásky, dychtivě naslouchala vyprávění mladého filosofa, jehož vážné názory a hloubavá povaha okouzila její nadšenou duši. — Toulali se blízkými lesy, naslouchali jásavému zpěvu ptactva a zatím, co Miloš studoval, Alenčina fantasie letěla s bílými obláčky po modrém nebi a kouzli-la si nejsladší sny.

Horký červencový den zavedl oba na plovárnu, kde přivítali je známí radostným voláním. Plavecké závody, hry na břehu, veselá vyprávění, pak důkladné

První krok do školy a - do života.

vodobé výstavnosti vzkvétajícího města. Došková chalupa, stojící na prostranství s pomníkem padlých, patřila mistru obuvnickému, p. Fr. Zídkovi, ustoupila, aby na jejím místě byl postaven nový dům pro zámečnického mistra Jana Mestla.

Ještě poutě. A chcete-li mít „kovaného králíka“, musíte do Osvračína tuto neděli určitě přijít. Je prý to lepší pochoutka, nežli „jelito“ z minulé nedělní pouti v Hlohově. Pohostlnost osvračínských je známá a hostu se dostane bohaté občerstvení. Tam, kde nebude již „kovaného“ zvířecího na pekáči, bude dostatek obětí poutě „nekovaných“, jakož i pečlivě vyšnořených koláčů. Na shledanou —

Bio SOKOL Staňkov předvádí v neděli 10. září v 8 hodin večer román válečného letce s Lídou Baarovou v hlavní roli: „Zlomená křídla.“ — Dodatek: Zvukový dodatek Aktualita.

Velocipedy ve velkém výběru - veškeré součásti a opravy. - Stálý výběr starších opravených pánských i dámských kol. **JAN MESTL, STAŇKOV.**

opekání na sluníčku — a večer rozcházeli se všichni slibem nového shledání.

Pout u Vavřínečka, pestrá krása krojů, smích a zpěv, shledání a nová přátelství, vroucí modlitbičky, aby se splnila všechna přání. Také si vezla Alenka veliké srdce, jež tiskla cestou, až se rozlomilo. Smáli se známí, to že láska obou rozbila i srdce...

Přešlo léto. — V prvních podzimních dnech rozloučila se Alenka s bezstarostnými toulkami krajem. Život, který jí dal tolik krásných okamžiků, ozval se vážnou připomínkou budoucnosti. Rozhodnuto - pojedou studovat do Prahy, aby uklidnila duši toužící po nových vědomostech. Milošova životní dráha vábí její nadání do stejných výšek...

Nové dojmy, nová práce, konaná v radostné touze po zdaru. Vzpomínky letí do rodného kraje, kde podzim barví zlatě a rudě místa jejich schůzek. Stejně zájmy upevnilo ještě více Milošovu a A-

Z týdne.

Adolf Wenig svému rodišti.

Správní komisi pro sloučené obce Staňkova městyse a Staňkova vsi - prosím, aby přijala mé upřímné díky za krásné a vzácné přání k mým pětadesátinám, které mi poslala jménem občanstva mého milého rodiště. Zůstane mi tento projev poctou nezapomenutelnou. Navzájem přeji svému rodišti z plna srdce: Nechť žije, roste a zkvétá! V dokonalé úctě

ADOLF WENIG.

Uzávěrka našeho listu je z důvodů technických již v úterý v poledne. Upozorňujeme na tuto změnu své přispívatele.

Úřední hodiny u cejchovního úřadu v Domažlicích jsou stanoveny na každé 1. a 3. pondělí měsíčně od 8—15 hodin. V případě svátku připadne úřední den na následující den.

Osobní na staňkovských školách. Počátkem školního roku 1939-40 byli nově jmenováni na obecnou školu vesskou: Bohumil Mach, učitel z obecné školy městecké, František Malecha, učitel z Podkarpát, Rusi a učitel Ludm. Vacková. Na měšťanskou školu chlapeckou ustanoveni: kand. prof. Vlad. Augustin z měšť. školy dívčí a Max. Krčma, odbor. učitel z obecn. školy v Zahořanech. Odešli: z obecné školy vesské učitelé: Josef Jankovec, přeložen na měšťanskou školu ve Kdyni a Karel Pánek, jenž byl jmenován odb. učitelem na dívčí škole měšťanské; z měšťanské školy chlapecké odešla odb. učitel. Anna Smetáková, jež byla ustanovena odb. učitel. na měšťanskou školu dívčí. — Na obecnou školu městeckou byl nově ustanoven učitel Ed. Klenka.

Stav žactva na staňkovských školách. Obecná škola vesská byla rozšířena o pobočku při 5. třídě, měšťanská škola chlapecká o pobočku při I. a III. ročníku. Zápis svým výsledkem překvapil. V obecné škole je zapsáno 102 hochů a 116 dí-

lenčinu lásku a hluboké porozumění naplnilo srdce blaženým snem...

Však Osud chystá také stíny, nejen zlatými paprsky pohody a štěstí vyzlatí vždy kroky žitím — vykřikne svoji hrozbu, aby v zápětí krutě ranil... Bílý dopis přivítal Alenčin návrat z přednášky. Prý posel z nemocnice jej přinesl...

Chvatně trhá rozehvěná ruka obálku a rozšířené zraky čtou slova neznámou rukou psaná: „Prosím, přijďte ihned, nemocný Vás volá!“ Nečitelný podpis, adresa nemocnice. — Nemocný - Miloš...

Krásná ústa Milošova zachvěla se posledním úsměvem a šedé oči v touze zavěsily se do Alenčiných, zoufalstvím naplněných.

Denní zprávy přinesly krátkou zmínku o dopravním neštěstí. — Pět raněných, z nichž jeden podlehl těžkému zranění. Mladý, nadějný student...

Alenčina bolest zůstala skryta hluboko očím všech.

Foto
JUC. Douba,
Domažlice.

vek vesměs české národnosti. V měšťanské škole chlapecké včetně jednorozhodného učebního kursu jest zapsáno 248 žáků, vesměs českých rodičů. Celkem na škole je zapsáno 466 žáků. - Místní a újezdni školní rada velmi ochotně vykonala opravy na škole a v učebnách, které se jevíly nutnými. Projevila tím povšechně porozumění pro české školství a zaslouží si plného uznání.

— Na obecné škole městecké je ve škol. roce 1939-40 zapsáno celkem 128 dětí, na měšťanské škole dívčí 210 dětí, takže bylo třeba zříditi při I. a II. ročníku pobočky. — Umístění tříd bylo tvrdým oříškem, který se po mnohém a úporném přemýšlení podařilo - pokud to za daných okolností je možné - rozřešit tak, že všechny třídy zůstaly ve školní budově i s mateřskou školkou a opatrovnou.

Kolébka-oltář-hřbitov. V měsíci srpnu se narodili: 1. Věra Andrllová, dcera zámečnicka ze Staňkova, 3. Adolf Marx, syn kočáře z Ohůčova, 9. Frant. Freisle-

ben, syn rolníka z Ohůčova, 9. Jaroslava Korbová, dcera truhláře ze Staňkova, 12. Karel Malík, syn šoféra ze Staňkova, 14. Karel Grundler, syn skláře ze Staňkova. 22. Josef Klust, syn dělníka z Neuměře, 23. Václav Marian, syn rolníka z Křenov, 29. Anna Fictumová, dcera rolníka ze Staňkova, 29. Vladimír Procák, syn holičského pomocníka ze Staňkova; zemřeli: 6. Anna Schwabová, soukrom. ze Staňkova (53 let), 5. Alžběta Dorazilová, manželka mistra krejčovského ze Staňkova (52 let), 13. Markéta Peteříková, vdova po rolníku v Kvíčovicích (69 let), 13. Markéta Ernstová, manželka mistra krejčovského ze Staňkova (63 let), 12. Kateřina Rozová, manželka dělníka z Puclic (34 let), 13. Jan Korba, syn chalupníka z Puclic (17 let), 25. Josef Pavlík, soukromník ze Staňkova (70 let), 31. Rosálie Kobesová, manželka st. cestáře z Ohůčova (63 let); oddaní: Vojtěch Havel, sklenářský dělník s Annou Šmídhamrovou ze Staňkova, Václav Kraus, techn. úředník s Annou Žáčkovou ze Staňkova.

Nelze si představit obrázek Staňkova bez známé typické věže kostela sv. Jakuba.

I tímto zdařilým obrázkem propaguje brožurka „Chodskem“ dobře pěkný náš kraj, který lelos byl hojně navštěven četnými hosty.

Museu ve Staňkově věnovali: Rudolf Traub, zde (dřevěné album ze Svaté země), pí Ehrenfreundová, zde (pošt. známky), školačka A. Trnková, zde (kamen. holbu, různé nádoby, figurky), Fr. Tittelbach, Čermná, (5 ročníků Humor. listů), pí Marie Nedvěďová, zde (kříž a obraz), pí M. Závorková, zde (fotografii), školák J. Herian, zde (odznak), Jiří Glaser, zde (železný hřebek), Josef Wenig, zde (dýku z války), Josef Burian, zde (dva dřevěné korbele), Miluška Felixová, zde (mince), pí Julie Královcová, Praha (obraz-olejmalba), Josef Koza, zde (lasturu), Ondřej Řezníček, zde (kniha z r. 1847), Josef Herian, Plzeň (2 něm. knihy), Jos. Strejc, Beroun (fotografie), Jiří Glaser, zde (dřevěnou vytrásačku), Vojtěšek Královec, zde (starý obraz, 2 knihy), Josef Kreysa, Praha (stříbrné a měděné mince, bankovky), Jaroslav Zídek, zde (mapu býv. okresu), JUC. F. Vlčka, Plzeň (knížku), sl. Marie Pavlíková, zde (13 fotografií), prof. Josef Černý, Praha (foto prázdninové osady), Dr. Fr. Eger, zde (obrázek), školačka A. Nechutná, Krchleby (starý zámek), Karel Hösl, zde (7 bankovek), Martin Andrl, Neuměř (jezd. šavli), Josef Steinbach, Tábor (kachel a úlomky z vykopávek), Jos. Wenig, zde (2 rod. fotografie a 2 obrazy), Jan Mestl, Staňkov (starou řezačku), školačka Anička Nedvěďová, zde (šicí strojek), Vl. Běhálek, Srbice (5 fotografií), Fr. Bárta, zde (těžítka).

Dobré dílo. Náš spolupracovník Josef Biskup připravil do tisku velmi obsáhlou vlastivědnou čítanku Klatovska, která ponese název: Od pramenů Úhlavy, v níž seznamuje nás s autory a výtvarníky klatovského kraje.

Sport.

S. K. Staňkov - Slavoj Štěnovice
1 : 3 (1 : 0)

Nešťastný vstup S. K. Staňkova do mistrovské soutěže.

První mistrovský zápas staňkovského mužstva ve vyšší třídě přinesl divákům neradostné překvapení. Favorizované mužstvo bylo poraženo na vlastním hřišti soupeřem, který zvítězil šťastně. Domácí hráči až na několik výjimek podali výjimečně slabý výkon, což jest tím zarážejší, že to bylo právě v důležitém zápase. Brankář Pytlík svoji nervositou má na svědomí nejméně 1 branku. Oba obránci plně uspokojili jen v prvním

vit pokojí. Až jindy! To víš, že půjdu rád. Ale s kým to vlastně jdeš?

„Veselá parta, Karlíku, čtyři příjemní hoši, já pátý a ty zapadneš mezi nás, jako mezi své. To víš, z naší bývalé společnosti nás mnoho nezůstalo a vlastně se ani nescházíme. Válka nás rozvála do různých končin světa mnohé i pokosila. Moji dnešní přátelé, veselá kopa, škoda, že nechceš s námi. Doktora Dvořáka snad ještě znáš. Studoval práva a zdálo se, že do smrti bude kandidátem doktorátu“.

Hugon se krátce zasmál:

„Ovšem, ve válce, jako praporčík složil všechny státní zkoušky a je nyní komisařem v ministerstvu pro zásobování lidu, nebo čímsi takovým a zanedlouho prý bude radou. Představ si tu kariéru. Druhé dva neznáš. Je to Karas, bývalý agent pojišťovny, ale nyní se mu říká všeobecně pane inženýre a jest tajemníkem v nějakém úřadě, nebo v ministerstvu. Třetí, původně Karasův spolubydlící, jest s ním v jedné kanceláři. A poslední, Dr. Valášek, bystrý právník, který má před sebou velikou budoucnost. A hochu, máme s sebou hezounku důcnku. Takové milé kotě, jistě by se ti zalíbila. Jdeme si do Sekt-Pavilonu zatančit moderní. - Jen pojď

dy ze stěn jej pozdravily staré známé obrazy korunovačních klenotů a výjevů z lovů a pytláckého života. A tu vítala ho již sama paní Morávková. Usměvaná a téměř nezměněná a po ní i její neteř, hezká, ztepilá dívka, jež za ta leta co Karel meškal mimo Prahu, vyrostla z dítěte ve skutečnou slečnu; tehdy chodila ještě do školy a Karel ii znal z dětských her i z kuchyně, kam někdy zašel pochválit dobré jídlo. Nyní si ji Karel povšiml, pomáhala své tetě v živnosti, obsluhující s jediným číšníkem hosty, aby se teta mohla věnovati více kuchyni a hojně vyhledávanému výčepu. Místnost byla ještě úplně prázdná, neboť denní hosté chodívali zpravidla až později. Pouze v rohu u stolu seděl vytáhlý jináč, černé mouřeninské pleti, asi dvacetiletý. Karel ho znal, ovšem jako hochu, a věděl z vyprávění paní Morávkové, že jest to synek kdysi zámožného kupce tripolisského, jehož rod i příbuzenstvo bylo v italské okupaci zcela vyvražďeno a hoška, téměř zázrakem zachráněná, ujal se pak nedaleko odtud sídlící kníže českého jména.

Hoch se naučil česky a studoval střední školu v Praze. Mezitím paní Morávková přisednuvši ke Karlovi vyptávala se ho, jak se měl na venkově a zdali se vrátil již trvale do

UHLÍ

z vlast. domácích dolů dodává opět za ceny konkurenční s dovozem kamkoliv

F. KREYSA, STAŇKOVa to uhlí **vzduchem prané** z dolu Dobré štěstí v Dobřanech — aneb známé staré vytuňské uhlí z dolu KREYSA II ve Vytuni.Strojní tašky bobrovky, falcovky lisované, duté cihly, kle-
novky, dlaždice. Veškerý cihlářský materiál osvěd. jakosti.Hluboce dojatí upřímnými projevy sou-
strasti a velikou účastí při pohřbu našeho
drahého otce, tchána, bratra, švagra, dě-
dečka a strýce, pana**Josefa Pavlíka,**děkujeme touto cestou srdečně všem, kdož
jakýmkoli způsobem uctili jeho památku.Zejména děkujeme vld. p. Fr. Hruško-
vi, vikáři, za vedení konduktu, Dr. Frant.
Egerovi, všem spolům za korporativní ú-
čast, všem řečníkům za dojemná slova u-
znání a rozloučení a vůbec všem, kdož na-
šeho drahého na poslední cestě doprovodili.
Pohřebnímu ústavu p. Fišera děkujeme za
vzorné vypravení pohřbu.

Všem Zaplat Bůh!

Rodiny:

PAVLÍKOVA, FIŠEROVA, HORNEKOVA,
KREYSOVA.**Houslové hře**

vyučuje ve Staňkově učitel hudby

Karel Lang,

žák em. řed. konservatoře E. Holého

Staňkov, Husova, budova pošty, I. patro.

Prahy. Současně, takřka jedním dechem, vy-
počítávala mu, co dobrého má v kuchyni a
s úsměvem podotkla, že k masu je i knedlík
z bílé mouky, ač je o ní dosud v Praze nou-
ze. Ale paní Morávková měla známosti a stý-
kala se i se šlechtou a proto si dovedla snadno
opatřit vše, čeho potřebovala k blaženosti
svých strávníků. Karel, objednav si pokrm,
prohlížel si nyní se zájmem černého studenta,
o němž paní Morávková poznamenala, že
dobře studuje a že se právě připravuje k ma-
turitě. Za nedlouho potom přinesla neteř pa-
ní Morávkové večeři, skutečně dobrou a hoj-
nou. Dojedl, když se právě počali trousiti
denní hosté, hluchně a důvěrně se pozdravu-
jíce navzájem. Byli mezi nimi mnozí, na něž
se Karel pamatoval: úředníci, několik řeme-
slníků a lidé z blízkých šlechtických paláců,
různého povolání. Karel zaplativ opustil hos-
půdku.

Večer pokročil a tiché, věčně usměvavé
hvězdy rozžehly se na temné obloze. Karel
zamířil domů. S Hradčan a z ulic výše po-
ložených kráčeli proti němu lidé, jednotlivci
a hloučky, všichni směřující ku vnitřní Pra-
ze. Byli to nejspíše návštěvníci biografů, di-
vadel a jiných zábavních podniků, kteří po
celodenní práci chtěli užít večera. Karel prá-

Oznámení.Dovoluji si oznámiti, že jsem byl pově-
řen Výsadní obilní společností v Praze,
jako její úředně oprávněný komisionář**výkupem obilí**pro Staňkov a okolí, arisací dřívějšího
komisionářství M. Wilhelma ve Staňkově.
Vynasnažím se vyhověti v každém ohle-
du dle daných směrnic a prosím o vzác-
nou důvěru a přízeň.Současně oznamuji, že budu též vy-
kupovati veškeré zemské plodiny, luště-
niny a jetelové semeno za nejvyšší den-
ní ceny, mimo to posloužím**strojenými hnojivy**v libovolném výběru za konkur. ceny.
Sýpka jest v domě p. Josefa Wihelma
ve Staňkově na náměstí čp. 10.Těším se na příjemnou spolupráci a znamenám
s veškerou úctou**Rudolf Skála,**

komisionář Výsadní obil. společnosti.

RADIOvšechny značky, též i výměnu
si můžete opatřit doma. Pra-
cují bez zástupců, proto levněji. Mám ještě zásobu
RADIOKONCES. OBCHOD LEOP. PLACHÝ, Staňkov.

Junácký kroj. Sloučením všech různých směrů českého skautingu v jedinou organizaci Junák bylo nutno vyřešiti otázku jednotného krojování členstva nového útvaru. Chlapeckých krojů dotkla se změna důkladně. Zmizely různobarevné šálky a byly u vlčat pod 11 let nahrazeny žlutými u junáků nad 11 let tmavohnědými. Zmizely i rázovité široké klobouky. Místo nich nosí junáci tmavohnědé lodičky zeleně lemované. Starší a vůdcové červene lemované. Čapky u vlčat jsou tmavozelené. Místo košil nosí vlčata bavlněná zelená tílka. Činovnícký stejnokroj je lodička s červeným lemováním se stříbrným odznakem, kabát z vojenské stejnokrojové

látky (stříh jako blůzaletického důstojníka) v předu pět knoflíků kožených, náramenníky, kalhoty jednak krátké z téže látky, jednak dlouhé bez záložek. — K dlouhým kalhotám černé střevíce. — Hnědé kožené rukavice. Přes kabát dohodový kožený opasek. Změna nabývá okamžitě platnosti.

Odborný ženský lékař**a porodník**

Telefon 1202.

MUDr. Jan Hofmann,em. zástupce primáře porod.-gyn. odděl. v v. nemoc-
nice v Plzni a asistent gynaekolog. sanatoria v Praze
ordinuje v Plzni, v Jungmannově tř. č. 30,

I. posch., od 9—11 hod. a od 15—do 16h.

poločase. V záložní
řadě selhal Benda. —
Také Pechan zahoze-
ním několika trest-
ných kopů mnoho
zkazil. V útoku jedi-
ně lze pochváliti Pe-
trásku. — Obě křídla
hrála slabě a také Pě-
chota potvrdil, že je
z formy. Hosté před-
stavili se jako fysicky
zdatné mužstvo hra-
jící s elánem. Svého
úspěchu získali neo-
čekávaně. — Většinu
hry omezovali se jen
na obranu a všechny
tři branky, které do-
cílili, nutno spíše při-
čísti šťastné náhodě.
Jedinou branku domá-
cích umístil hlavou
Petrásek. — Výsledek
mohl býti příznivější,
kdyby za stavu 0:0
proměnil Pechota pe-
naltu. — Zápas před
300 diváky řídil úsko-
stlivě p. Kubín.

III

vě mýjel lucernu, když z jednoho hloučku
kdosi na něj překvapeně a kamarádsky za-
volal:

„Nazdar Karle, kde se tu bereš?“

A již neznámý k němu přistupoval, ač
ho Karel nepoznával, neboť jeho obličej byl
zalit stínem. Teprve, když tento přistoupil
až k němu, podává mu ruku, poznal v něm
svého dávného druha, doktora Hugona Pa-
víka, s nímž kdysi ještě za studentských dob
bydlel v jednom domě. — Dokonce byli
spolu spříznění, ač ovšem velmi vzdáleně.
Karel řadil Hugona i jeho bratra Viktora
mezi vzdálené bratráčky a více o tomto pří-
buzenství neuvažoval.

Hugon tiskne mu ruku, znova se tázal:

„Kde se tu bereš, Karle? Jsi tu z Jiřic na
zájezdu, či zase trvale v Praze?“

A nečekaje odpovědi, vyzval Karla:

„Pojď s námi, dobře se pobavíš a bude
veselo“ a vzav jej pod paží táhl ho za svými
přáteli, kteří jej zatím o několik kroků pře-
dešli. Ale Karel zdráhaje se vysvětloval:

„Byl jsem přeložen do Prahy a dnes právě
jsem přijel. Bydlím tady opodál, zase u paní
Pohorské a jdu domů, dnes s tebou nepůjdu,
protože si musím vybalit zavazadla a upra-